

ПОЛИН СМИТ СЪСЕДИТЕ

Превод от английски: Петър Оббов, 1997

chitanka.info

— Между другото — попита Ед, — как е с новата съседка?

Евелин остави плетката на коленете си.

— Нормално — отвърна.

— Разменихме няколко думи преди вечеря, докато бях в двора. Каза ми, че преди са живели в Калифорния. Общо взето, най-обикновена женица.

— В Калифорния ли?

— Там ти харесва, нали?

— Да.

— Тъкмо ще има кой да ти прави компания през деня и няма да мислиш непрекъснато за мен.

— Рядко се виждаме с нея. Разменяме по няколко думи, докато простира.

— Но това те разсейва, нали? — попита той.

Изражението му изведнъж стана сериозно като при медицински преглед.

Евелин отново се захвана за плетката и куките затракаха в ръцете ѝ. Плетката за нея беше нещо като лекарство.

— Простира така, сякаш е сърдита на прането. Защиства ризите, като че ли иска да ги пониже.

— Еви! — Ед бе явно недоволен.

— Така е — настоя тя. — Сигурно защото има много ризи. Цели четиринайсет. По две за всеки ден. Мъжът ѝ явно е маниак на тема чисти ризи.

Ед вдигна очи от вестника.

— Еви, стига фантазии. Престани непрекъснато да търсиш разни мании и фобии у другите. Не трябва. Мислех, че си престанала след миналогодишната депресия.

А тя непрекъснато си мислеше за въжето, на което съседката закачаше прането с някаква необяснима ненавист.

— Еви, та ти си почти здрава — Ед се стараеше да изглежда спокоен. — Просто нямаш право да си фантазираш какви ли не щуротии за най-обикновени неща. Не трябва да правиш така. Рискуваш отново да изпаднеш в криза.

— Извинявай — отвърна тя, продължавайки да плете. — Обещавам повече да не фантазирам.

— Чудесно — отвърна той с облекчение. — Тя каза ли ти с какво се занимава мъжът ѝ?

— Бил търговски пътник. Предлагал ножове, сатъри и други подобни по ресторантите.

— Виждаш ли? — прекъсна я Ед. — Търговският пътник трябва винаги да изглежда добре. Разбра ли сега защо толкова често си сменя ризите?

— Разбрах — Евелин изучаваше пуловера. Сивата вълна ѝ изглеждаше прекалено монотонна и тя реши да добави малко червено. — Ти виждал ли си го?

— Не — Ед свали очилата си и ги избърса. — А ти?

— Всяка сутрин. Излиза малко след теб. Колата му е гарирана на алеята до нашата кухня. Виждам го през прозореца, докато мия чиниите.

Ед се бе зачел в спортната рубрика.

— Как изглежда?

— Висок и слаб като вейка. Ходи винаги облечен в сиво. Прилича на сива змия.

— Еви! — Ед едва прикриваше раздражението си. — Престани вече с тия глупости.

— Добре, добре — отвърна Еви. — Ще си лягам.

След като се качи в спалнята, тя остана известно време права до прозореца. От къщата на съседите струеше светлина, която пронизваше околния мрак. Легна си, взе хапче и заспа.

* * *

Всяка сутрин, вдигайки очи от сапунената вода, тя виждаше съседа. С големи крачки той се запътваше към колата си и сядаше до кашона с мостри. Бе висок, а чертите му — изострени като ножовете, които продаваше. Очите му бяха хлътнали. След това колата потегляше със скърцане по ситните камъчета и изчезваше зад ъгъла.

Евелин опозна съпругата му благодарение на редките ѝ излизания в задния двор. Добре запомни как се запътва към кофата за боклук, как отваря капака ѝ, как хвърля вътре увит в хартия пакет, как с трясък затваря капака, как почти се бори с прането, преди да го

простре, как пъшка, докато върши всичко това. Понякога това бе израз на търсене на състрадание, а понякога монологът ѝ бе изпълнен с гняв. Но винаги бе толкова тих, че почти нищо не се чуваше.

Скоро Евелин доби впечатлението, че я познава много добре. Понякога нощем дочуваше шумове от съседната къща. Не силни, но не бе и разговор. Нещо като приглушен вопъл. Би трябвало човек да е с доста развинтена фантазия, за да може да определи дали това бе израз на ярост или на болка. А бе обещала на Ед да не се отдава на фантазиите си.

* * *

От два дни колата не бе помръднала от алеята. Когато сподели това с Ед, той я изгледа над вестника.

— Така ли, да не би да е болен?

— Може. Но и нея не съм виждала.

— Защо не отскочиш до тях? Може и двамата да са болни.

— А, не. Не ми се ходи там.

Той погледна първо вестника, после нея.

— Защо? Друг път говорила ли си с него? Редно е да ги попитаме дали имат нужда от нещо.

Евелин се наведе над лекарството си — плетката.

— Тя може да си помисли, че ги шпионирам.

Лицето на Ед издаваше едновременно досада и съжаление. Най-сетне каза нежно:

— Не вярвам.

— Да, да. Напълно е възможно.

На другия ден съседката най-после се появи в задния двор да простира. Движенията ѝ като че ли бяха изгубили предишната си вътрешна напрегнатост. Боравеше с прането, дори с ризите като че ли бяха безлични неодушевени предмети, а не омразен противник.

Евелин се облегна на оградата.

— Виждам, че колата на съпруга ви е още на алеята... — подхвана тя.

Думите ѝ като че ли достигаха до съзнанието на съседката ѝ през някакъв филтър и едва след това добиваха смисъл. Погледна първо към

колата, а едва след това към Евелин.

— Замина в командировка. — Лицето ѝ изведнъж помръкна. Прокара език по върха на устните си. — Твърде далеч, за да тръгне с кола. Затова взе влака и ми остави колата.

— А пък ние решихме, че може да е болен — рече Евелин.

— Не, не е болен. Изобщо не е болен.

Изведнъж жената направи няколко крачки назад. Устните ѝ помръднаха, като че ли искаше да промълви някакво обяснение. След това се обърна, влезе в къщата и заключи след себе си.

* * *

— Съседът е заминал някъде — каза Евелин на Ед същата вечер. Той се усмихна:

— Значи все пак отиде у тях?

— Не.

— Тогава поне сте си поговорили.

— Да, аз я заговорих — Евелин се наведе над плетката. — Днес следобед тя излезе с колата.

Ед се бе зачел във вестника.

— Но не се бави много. Когато се върна, в колата имаше и две големи кучета.

Той сгъна вестника.

— Така ли?

— Две големи хубави кучета — продължи Евелин. — Завърза ги за един кол в задния двор. Беше прала сутринта и когато прането изсъхна, тя го прибра и с въжето завърза кучетата.

— Може би се страхува, докато мъжът ѝ го няма? Затова е прибрала кучетата.

— Може би.

Евелин си мислеше, че ще мине и без лекарството за сън, което вземаше напоследък. Побутна възможно най-далеч флакончето и си легна. Мислеше си за съседката, за кучетата, за колата на алеята, за съседката, пак за кучетата, за колата...

Сетне стана и закрачи из потъналата в мрак къща.

Изправена до прозореца в кухнята, гледаше в тъмното навън и изведнъж забеляза светлина, която прекосяваше двора на съседите. Проследи я с очи. Чу някакъв шум, последван от лай и квичене... След това долови доволното мъркане, което винаги придружава утоления глад. Светлината описа полукръг, насочи се към къщата и изчезна.

Евелин остана още дълго до прозореца. След това се върна в стаята, взе таблетка и заспа.

* * *

— Явно никак не обича кучетата — каза Евелин на Ед няколко дни по-късно.

— Не е нужно да ги обича. Това са кучета пазачи, а не животни за изискан салон.

— Извежда ги всеки ден. Отвързва ги и ги води на дълги разходки. Когато се връщат, са страхотно уморени. А нощем ги храни обилно.

Евелин си мислеше за животните, които по цели дни стояха вързани, за висналите им езици, за уморената походка на жената, за лицето ѝ, което не изразяваше нищо, освен изтощение, за начина, по който връзваше кучетата за кола, правейки възли, много възли, непрекъснато възли, докато животните едва се крепяха на краката си, изтощени и с полузатворени очи.

— Между другото, какво стана с мъжа ѝ? Като че ли тази командировка се проточи доста.

— Нищо не споменава за него. Само разхожда кучетата. Разхожда ги и ги храни.

Ед остави вестника.

— Еви, вие вече не си ли говорите?

Евелин го изгледа, стиснала куките за плетене.

— Не си говорим, защото не се виждаме. Тя само разхожда кучетата. Вече и не простира, защото няма въже. Излиза в двора само да върже или отвърже кучетата.

— Жалко. Много бих се радвал, ако имаше кой да ти прави компания. Защо и ти не се поразходиш някой път?

— А, не. Не искам да се разхождам нито с нея, нито с кучетата.

Евелин остави плетката на стола и отиде да си легне.

Добре нахранени, кучетата бяха спокойни. Бяха охранени и мързеливи. Разхождаха се лениво докдето им позволяваше въжето, след което пълзешком се връщаха да си легнат.

* * *

Евелин плетеше. Пуловерът бе почти готов, доста скучен в сивотата си, въпреки яркия червен мотив, който му бе добавила.

— Днес взе кучетата със себе си в колата — каза на мъжа си.

Ед я погледна над очилата.

— И се върна без тях. Влезе в къщата, взе два куфара, сложи ги в колата и замина.

— Сигурно затова е завела кучетата някъде. Щом заминава...

— Да, сигурно заминава.

— Или пък кучетата са й стрували прекалено скъпо — прозя се Ед. — Не трябваше да ги изморява толкова. Те страшно изгладняваха.

Той отново разгърна вестника и заби нос в него.

Евелин забодне куките в кълбото и внимателно сгъна готовия пуловер.

— Не съм убедена — отвърна тя. — Ама никак не съм убедена, че това й е струвало и пукната пара...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.